

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 43CoCsp/5/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119442123
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Jamrišková, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6119442123.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Jamriškovej, PhD., členov senátu JUDr. Mariána Blahu a Mgr. Miriam Kamenskej v právnej veci žalobcu BENCONT COLLECTION, a.s., so sídlom Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava - Nové Mesto, IČO: 47 967 692, právne zast. JUDr. Oskar Chnápko, advokát, Komenského 3, 974 01 Banská Bystrica, proti žalovanému C. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. XXXX/XXX, XXX XX J., o zaplatenie 3.570,37 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozhodnutiu Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 13Ccp/268/2019-83 zo dňa 20. októbra 2020 takto

rozhodol:

I. Rozhodnutie Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 13Ccp/268/2019-83 zo dňa 20. októbra 2020 p
o t v r d z u j e .

II. Žalovanému n e p r i z n á v a proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozhodnutím súd prvej inštancie v prvej výrokovej vete žalobu žalobcu zamietol. V druhej výrokovej vete žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznal.

2. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou doručenu dňa 23.11.2019 domáhal proti žalovanému zaplatenia sumy 3.570,37 Eur (istina 2.355,54 Eur, kapitalizované úroky a úroky z omeškania do 21.05.2018 v sume 933,70 Eur, poplatky v sume 281,13 Eur) spolu so zmluvným úrokom vo výške 16,90 % ročne zo sumy 2.355,54 Eur od 21.05.2018 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.355,54 Eur od 21.05.2018 do zaplatenia. Tvrdil, že nadobudol žalovanú pohľadávku zo Zmluvy o splátkovom úvere č. 5063616382 spolu s jej príslušenstvom na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 21.05.2018 uzatvorenej so Slovenskou sporiteľňou, a.s. ako postupom. Právny predchodca žalobcu ako veriteľ a žalovaný ako dlžník uzavreli dňa 17.10.2014 zmluvu o splátkovom úvere č. 5063616382, na základe ktorej právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému prevodom na účet peňažné prostriedky vo výške 2.500,- Eur, ktoré sa zaviazal vrátiť v dohodnutej lehote vrátane úrokov podľa Zmluvy. Vzhľadom na to, že žalovaný svoje povinnosti zo Zmluvy riadne a včas nesplnil, právny predchodca žalobcu po predchádzajúcej výzve v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka listom zo dňa 23.11.2016 vyhlásil predčasnú splatnosť úveru v zmysle Obchodných podmienok ku dňu 22. 11. 2016. Žalovaný napriek výzve nezaplatil svoj záväzok.

3. Žalovaný v písomnom vyjadrení k žalobe uviedol, že uznáva žalobcom uplatnený nárok, pričom žiada o možnosť splatiť ho v splátkach po 20,- Eur mesačne. Úver splácal, kým pracoval, ale po určitom čase prišiel o prácu a nemal ho z čoho platiť. Medzitým zmenil osobný stav a má 2 maloleté deti vo veku 15 mesiacov a 3 mesiace. Nakoľko býva s rodinou u svojej mamy, prispieva jej sumou 100,- Eur na stravu

a 100,- Eur na bývanie. Jeho mesačný príjem je cca 320,- Eur (materská + prídavky na deti). Manžel pracuje, poberá minimálnu mzdu.

4. Žalobca v replike navrhol, aby súd v súlade s § 282 CSP rozhodol vo veci rozsudkom pre uznanie nároku a povolil žalovanému splátky vo výške 20,- Eur mesačne pod hrozbou straty výhody splátok.

5. Súd prvej inštancie napadnuté rozhodnutie odôvodnil tým, že v súlade s § 180 CSP pojednával a rozhodol v neprítomnosti strán sporu, keď žalobca svoju neúčast' ospravedlnil z dôvodu zamedzenia šírenia Covid-19 a žalovaný neúčast' neospravedlnil. Súd prvej inštancie považoval za nesporné, že právny predchodca žalobcu ako veriteľ a žalovaný ako dlžník uzatvorili dňa 17.10.2014 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. a keďže právny predchodca žalobcu pri uzatváraní zmluvy vystupoval v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, teda ako dodávateľ a žalovaný ako spotrebiteľ, keď nekonal pri uzatváraní zmluvy v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti, jedná sa o spotrebiteľský zmluvný vzťah v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. V konaní tiež nebolo sporné, že poskytnutý úver vo výške 2.500,- Eur žalovaný nesplácal riadne a včas v súlade so Zmluvou.

6. Súd prvej inštancie ex offa skúmal otázku aktívnej vecnej legitímácie. S poukazom na § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. uviedol, že jednou z podmienok postúpenia pohľadávky zo spotrebiteľského úveru je, že sa postupuje pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, t.j. pri ktorej bola vyhlásená predčasná splatnosť úveru podľa § 565 v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Hoci žalobca tvrdil, že jeho právny predchodca po predchádzajúcej výzve v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka listom zo dňa 23.11.2016 vyhlásil predčasnú splatnosť úveru, a takúto upozorňujúcu výzvu pred zosplatením adresovanú žalovanému predložil, jej doručenie žalovanému ani doručenie oznámenia o zosplatení úveru žalovanému nepreukázal. Vo vzťahu k upozorňujúcej výzve zo dňa 26.10.2016 žalobca predložil podací hárok až po skončení dokazovania, preto súd prvej inštancie naň s poukazom na § 154 CSP nemohol prihliadať. Doručenie oznámenia o zosplatení úveru žalobca tiež nepreukázal, keď podľa fotokópie doručenky zásielku prevzala sestra žalovaného. Jedná sa pritom o jednostranný právny úkon, ktorého účinky nastávajú doručením v zmysle § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie preto konštatoval, že nemal preukázané účinné zosplatenie úveru a ak úver nebol platne zosplatený v čase postúpenia pohľadávky, banka nemohla postúpiť svoju pohľadávku z úveru v celosti inému subjektu s poukazom na § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. a pokiaľ sa tak stalo, je zmluva o postúpení pohľadávok neplatným právnym úkonom v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor so zákonom. Súd prvej inštancie pritom poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co/37/2019 z 24.06.2019.

7. V prípade, že by žalobca preukázal účinné zosplatenie úveru a platné postúpenie pohľadávky, súd prvej inštancie by žalobu zamietol z dôvodu premlčania v zmysle § 54a v spojení s § 103 veta druhá Občianskeho zákonníka, keď z výpisu z úveru zo dňa 13.06.2018 vyplýva, že žalovaný poslednú úhradu vykonal dňa 20.01.2016 započítanú na splátku splatnú dňa 20.01.2016, pričom splátku splatnú dňa 20.02.2016 a nasledujúce už nezaplatil. Bolo teda zrejmé, že najneskoršou neuhradenou splátkou, s ktorou bol žalovaný ku dňu predčasného zosplatenia úveru, t.j. k 22.12.2016 viac ako 3 mesiace v omeškaní, bola splátka splatná dňa 20.08.2016, ktorá zosplatenie vyvolala. Trojročná premlčacia doba potom podľa § 103 druhej vety Občianskeho zákonníka začala plynúť dňa 20.08.2016 a vzhľadom k tomu, že žaloba bola doručená súdu prvej inštancie dňa 23.11.2019, stalo sa tak po uplynutí premlčacej doby, na čo súd v zmysle § 54a Občianskeho zákonníka prihliada vo všetkých konaniach, ktoré začali po 05.12.2018 ex offa. Súd prvej inštancie poukázal aj na to, že v konaní nebolo žalobcom tvrdené ani osvedčené, že by žalovaný v čase uznania nároku vedel o jeho premlčaní. V zmysle dôvodovej správy k zákonu č. 343/2018 Z.z., ktorým bol Občiansky zákonník doplnený o predmetné ustanovenie, sa vymáhaním premlčaného práva rozumie súdne konanie, exekučné konanie a rozhodcovské konanie. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na rozsudky Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 16Co/34/2018 z 18.10.2018 a sp. zn. 43Co/67/2019 zo dňa 26.09.2019 a rozsudok Krajského súdu Trenčín sp. zn. 19Co/42/2017 zo dňa 18.01.2018.

8. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie nemohol ani rozhodnúť rozsudkom pre uznanie a žalobu pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v celom rozsahu zamietol a v súvislosti s názorom, že

pri nedostatku aktívnej vecnej legitímácie nemožno rozhodnúť rozsudkom pre uznanie nároku poukázal aj na rozsudok Krajského súdu Trenčín sp. zn. 27Co/70/2018 z 26.06.2018.

9. Súd prvej inštancie o trovách konania súd rozhodol podľa výsledku sporu. Žalovaný bol v spore úspešný v celom rozsahu, avšak náhradu trov konania si neuplatnil, preto mu súd prvej inštancie nárok na náhradu trov konania nepriznal.

10. V zákonom stanovenej lehote podal žalobca proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), h) zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Mal za to, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňovala jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

11. Žalobca v odvolaní uviedol, že v celom rozsahu nesúhlasí s právnym názorom súdu prvej inštancie vyjadreným v napadnutom rozhodnutí, toto považuje za nesprávne, nezákonné a arbitrárne. Rozhodnutie je výsledkom zjavnej svojvôle súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie vyslovil právne závery, avšak nevysporiadal sa so skutočnosťami, zohľadnenie ktorých je nevyhnutné pre právne posúdenie veci a rozhodol na základe nepodloženej právnej konštrukcie. Pritom porušenie právnych noriem v dôsledku svojvôle a v dôsledku interpretácie, ktorá je v zjavnom rozpore s princípom spravodlivosti, zakladá porušenie základných práv a slobôd.

12. Žalobca zdôraznil, že uznanie nároku je procesný úkon, ktorý ovplyvňuje obsah rozhodnutia súdu vo veci samej. V prípade uznania strany prejavia hmotno-právny úkon voči súdu a súd meritórne rozhodnúť musí. Súd v procesnom práve neskúma skutočnosť vôle žalovaného, iba jeho vonkajší prejav. Ustanovenie § 282 CSP neuvádza žiadne obmedzenia, pre ktoré by nebolo možné spor rozhodnúť rozsudkom pre uznanie nároku. Tento právny predpis teda neprevzal predchádzajúcu právnu úpravu, ktorá v ustanovení § 153a ods. 3 OSP v znení účinnom do 30.06.2016 neumožňovala rozsudkom na základe uznania nároku rozhodnúť spor, ktorý účastníci nemôžu skončiť súdnym zmiernom. Rozsudkom pre uznanie nároku je možné v súčasnej dobe rozhodnúť akýkoľvek nárok uplatnený žalobou a totožný právny názor vyslovil Krajský súd Prešov v uznesení sp. zn. 7Co/6/2017 zo dňa 27.02.2017. Civilný sporový poriadok nedáva súdu možnosť rozhodnúť sa, či vydá alebo nevydá rozsudok pre uznanie, ak sú pre jeho vydanie splnené zákonné podmienky. V prípade, ak by zákonodarca chcel umožniť súdu rozhodnúť sa, či v konkrétnom prípade vydá alebo nevydá rozsudok pre uznanie, v ustanovení § 282 CSP by takáto dispozičná možnosť pre súd bola vyjadrená.

13. Podľa žalobcu je zrejmé, že žalovaný v písomnom vyjadrení uznal nárok žalobcu uplatnený v konaní pred súdom prvej inštancie a procesný úkon uznania nároku žalovaný v zmysle § 282 CSP vykonal voči súdu. Súd prvej inštancie mal teda povinnosť na základe návrhu žalobcu vydať rozsudok pre uznanie nároku, nakoľko k tomu boli splnené všetky zákonné podmienky. Totožný právny názor na povinnosť vydať rozsudok pre uznanie v prípade, ak sú splnené zákonom stanovené podmienky, vyjadril aj Krajský súd Trnava v uznesení sp. zn. 24Co/345/2016zo dňa 05.04.2017.

14. Podľa žalobcu v danom prípade má kľúčový význam skutočnosť, že žalovaný písomným podaním adresovaným súdu prvej inštancie uznal žalobcov nárok. V uvedenom podaní doslovne uviedol, že „...týmto uznávam uplatnený nárok žalobcu BENCONT COLLECTION, a.s., ...“. Rozsudok pre uznanie sa opiera nie o zistenie a posúdenie skutkového stavu veci, ale o procesný úkon - uznanie žalovaného. Ak sú splnené podmienky na jeho vydanie, nie sú potrebné ani prednesy strán sporu a ich skutkové tvrdenia, nevykonáva sa dokazovanie a dokonca by súd zrušil aj dôkaz, ktorý už bol nariadený. Súd nemá v prípade uznania nároku ani právo skúmať skutkový stav, pretože sa musí uspokojiť s uznávacím prejavom žalovaného. Vyplýva to z direktívneho „rozhodne“ namiesto „môže rozhodnúť“, kde by bola súdu daná možnosť posúdiť vec aj inak, než znie uznávací prejav. Splnenie zákonných podmienok stačí na to, aby bol rozsudok pre uznanie vydaný. V prípade rozsudku pre uznanie súd nemá ani možnosť zistiť, či je uznanie ako právny úkon v rozpore s právnymi predpismi, keďže v časti, v ktorej uzná žalovaný nárok žalobcu, nie je oprávnený skúmať skutkový stav. Žalobca pritom poukázal aj na uznesenie Krajského súdu Nitra sp. zn. 5Co/85/2018 zo dňa 27.04.2018 a uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/76/2015 zo dňa 31.03.2016 a sp. zn. 7Cdo/435/2013 zo dňa 19.05.2015.

15. K hlavnému dôvodu, pre ktorý súd prvej inštancie žalobu zamietol, teda k údajnému nedostatku aktívnej vecnej legitímácie, je podľa žalobcu v prvom rade potrebné uviesť, že žalobca podaním zo dňa 22.10.2020 doručil súdu prvej inštancie podací hárok, ktorým preukázal, že právny predchodca žalobcu upozorňujúcu výzvu žalovanému doručoval. Žalobca zároveň v rámci celého konania tvrdil, že úver bol platne zosplatnený a že upozorňujúca výzva a následne aj tzv. zosplatňujúca výzva, boli žalovanému doručené. Žalovaný v rámci konania žiadnym spôsobom nespochybnil a nepoprel skutkové tvrdenia žalobcu o doručení predmetných výziev, naopak písomným podaním nárok žalobcu v celom rozsahu uznal. S poukazom na § 151 ods. 1 CSP tak skutkové tvrdenia týkajúce sa doručenia výziev žalovanému neboli medzi stranami sporu sporné. Navyše § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka výslovne neupravuje, aby upozornenie na možnosť zosplatnenia úveru bolo dlžníkovi aj preukázateľne doručené. Argumentácia súdu prvej inštancie ohľadne preukázania doručenia upozornenia je právne neudržateľná. V prípade, ak by dlžník úmyselným konaním odmietol preberanie zásielok adresovaných mu zo strany veriteľa, veriteľ by nikdy nemohol preukázať doručenie upozornenia v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka napriek tomu, že túto výzvu dlžníkovi preukázateľne odoslal a podľa právneho názoru súdu prvej inštancie by tak pred dobou konečnej splatnosti úveru, tento nikdy nemohol zosplatiť. Právny predchodca žalobcu preukázateľným spôsobom zaslal žalovanému upozornenie v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, čím bola splnená podmienka na platné zosplatnenie úveru pred dobou jeho konečnej splatnosti.

16. Pokiaľ ide o údajné nepreukázanie doručenia zosplatňujúcej výzvy, aj táto bola podľa žalobcu žalovanému preukázateľným spôsobom doručovaná. Žalobca s poukazom na § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka uviedol, že Občiansky zákonník bližšie nešpecifikuje pojem „dôjdenie“. Pri dôjdení prejavu vôle sa od odosielateľa očakáva, aby sa prejav vôle priblížil tak blízko a bezprostredne adresátovi, že adresát sa s ním za normálnych okolností môže oboznámiť. V jednotlivých prípadoch je vždy potrebnú skúmať moment, v ktorom mal adresát možnosť oboznámiť sa s obsahom prejavu vôle. Pri pojme „dôjdenie“ je potrebné rozlišovať dve zložky, a to priestorovú a časovú. Priestorová zložka predstavuje dôjdenie prejavu vôle do sféry dispozície adresáta. Časová zložka predstavuje možnosť oboznámiť sa za normálnych okolností s obsahom prejavu vôle. Dôjdenie je následne zavŕšené v momente, keď sa oboznámenie s obsahom prejavu vôle stane možným alebo keď z hľadiska okolia, resp. tretích osôb je možné s oboznámením sa aj počítať. Ako je zrejmé z obsahu doručky k zosplatňujúcej výzve, táto bola doručovaná na adresu bydliska žalovaného, na ktoré za žalovaného oznámenie prevzala jeho sestra. Týmto bola podľa názoru žalobcu splnená podmienka v zmysle § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka, na ktorý poukazuje súd prvej inštancie, nakoľko na adrese bydliska zásielku prevzala blízka osoba žalovaného. Navyše, ani túto skutočnosť, teda doručenie, resp. oboznámenie sa s oznámením o zosplatnení úveru, žalovaný v priebehu konania žiadnym spôsobom nenamietal.

17. Pokiaľ súd prvej inštancie uviedol, že k upozorňujúcej výzve žalobca predložil podací hárok až po skončení dokazovania, a preto na tento listinný dôkaz nemohol prihliadať, žalobca poukázal na to, že podaním zo dňa 16.10.2020 ospravedlnil svoju neúčast', ako aj neúčast' svojho právneho zástupcu na pojednávaní nariadenom na deň 20.10.2020 z dôvodu zamedzenia šírenia choroby COVID - 19, nakoľko právny zástupca žalobcu mal vedomosť, že na Okresnom súde Banská Bystrica bol jeden zo zamestnancov súdu pozitívne testovaný na podozrenie z tohto ochorenia. V núdzovom stave, ktorý bol vyhlásený práve z dôvodu nekontrolovateľného šírenia sa ochorenia COVID-19 je pochopiteľné, že žalobca, ako aj jeho právny zástupca mali dôvodnú obavu o svoje zdravie, či zdravie svojich zamestnancov. V podaní zo dňa 16.10.2020 žalobca tiež uviedol, že nesúhlasí s prejednaním veci a rozhodnutím bez jeho prítomnosti, či prítomnosti jeho právneho zástupcu a požiadal súd prvej inštancie o odročenie pojednávania, čo však súd prvej inštancie na prekvapenie žalobcu v odôvodnení rozhodnutia už neuviedol. Podľa žalobcu súd prvej inštancie porušil svoju povinnosť, ktorú mu ukladá § 185 ods. 4 CSP a žalobcu, či jeho právneho zástupcu, o nedôvodnosti žiadosti, resp. o neodročení pojednávania neupovedomil, dňa 20.10.2020 konal bez prítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu a vydal meritórne rozhodnutie. O tom, že žalobca a ani jeho právny zástupca neboli zo strany súdu upovedomení v zmysle § 183 ods. 4 CSP svedčí aj to, že žalobca následne podaním zo dňa 22.10.2020 súdu prvej inštancie doručil podací hárok preukazujúci zaslanie upozornenia v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, na čo však už súd prvej inštancie neprihliadol z dôvodu, že vo veci rozhodol dňa 20.10.2020. Týmto konaním súd prvej inštancie závažným spôsobom zasiahol do práv žalobcu, čím bolo porušené právo žalobcu na spravodlivý proces. Podľa žalobcu neodročenie pojednávania, ktoré sa konalo dňa 20.10.2020, resp. neupovedomenie žalobcu o nedôvodnosti žiadosti o odročenie

pojednávania a uskutočnenie tohto pojednávania, na ktorom súd vydal rozhodnutie, ktorým žalobu v celom rozsahu zamietol, hraničí s arbitrárnym postupom súdu, absolútnym nerešpektovaním procesných postupov a žalobca si dovoľí tvrdiť, až so zneužitím právomoci.

18. Dňa 15.12.2020 súd prvej inštancie doručoval žalovanému odvolanie žalobcu a vyzval ho, aby sa k nemu v lehote 10 dní vyjadril. Písomnosti boli žalovanému doručované prostredníctvom modulu elektronického doručovania a keďže poštovú zásielku s listinným rovnopisom elektronického úradného dokumentu žalovanému ako adresátovi nebolo možné dodať, podľa § 111 ods. 3 CSP v spojení s § 31a ods. 10 zákona č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci (zákon o e-Governmente) písomnosti sa považovali za doručené dňom 10.01.2021, teda dňom vrátenia nedoručenej zásielky súdu prvej inštancie, za ktorý sa považuje deň doručenia informácie o výsledku doručovania súdu prvej inštancie. Žalovaný sa k odvolaniu nevyjadril.

19. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací bol pri rozhodovaní o odvolaní viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 CSP). Pretože nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nevyžadoval to dôležitý verejný záujem, na prejednanie odvolania odvolací súd pojednávania nenariadil (§ 385 ods. 1 CSP). Odvolací súd rozsudok verejne vyhlásil dňa 17.03.2021, keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke Krajského súdu v Banskej Bystrici (§ 378 ods. 1 a § 219 ods. 1, 3 CSP).

20. Odvolací súd dokazovanie nezopakoval a nedoplnil, preto bol podľa § 383 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie.

21. Z obsahu spisu súdu prvej inštancie vyplýva, že na základe zmluvy o splátkovom úvere č. 5063616382 uzatvorenej dňa 17.10.2014, banka Slovenská sporiteľňa, a.s., Bratislava ako veriteľ poskytla žalovanému ako dlžníkovi splátkový úver vo výške 2.500,- Eur na čokoľvek, ktorý sa žalovaný zaviazal splátiť v 108 mesačných splátkach po 44,04 Eur, so splatnosťou prvej splátky dňa 20.11.2014, ďalších 20. dňa v mesiaci, konečnou splatnosťou dňa 20.10.2023, pri úroku 14,90 % ročne, RPMN 17,33 %, priemernej RPMN 16,81 % a celkovej čiastke úveru 4753,93 Eur. V zmysle čl. I. bod 10 Zmluvy, ak dôjde k akémukoľvek prípadu porušenia, napr. v prípade nesplácania pohľadávky riadne a včas je banka oprávnená postupovať v súlade s úverovými podmienkami, VOP a všeobecne záväznými právnymi predpismi, najmä je oprávnená požadovať zaplatenie úrokov z omeškania, vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky, postúpiť pohľadávku.

22. Ako listinný dôkaz v konaní žalobca označil a predložil aj Výzvu zo dňa 26.10.2016, ktorou banka Slovenská sporiteľňa, a.s., Bratislava žalovanému oznámila, že je v omeškanií so splácaním pohľadávky banky ku dňu 25.10.2016 vo výške 415,92 Eur a ak dlžnú sumu v stanovenej lehote 15 dní od doručenia výzvy neuhradí, banka je oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky. Žalobca predložil aj Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti dňa 23.11.2016, v ktorom banka Slovenská sporiteľňa, a.s., Bratislava žalovanému oznámila, že vyhlásila ku dňu 22.11.2016 mimoriadnu splatnosť pohľadávky.

23. Dňa 21.05.2018 bola medzi žalobcom ako postupníkom a spoločnosťou Slovenská sporiteľňa, a.s., Bratislava ako postupcom uzavretá Zmluva o postúpení pohľadávok, na základe ktorej žalobca mal nadobudnúť pohľadávku proti žalovanému zo Zmluvy o splátkovom úvere č. 5063616382 spolu s jej príslušenstvom.

24. Podľa § 282 CSP, ak žalovaný uzná nárok uplatnený žalobcom alebo jeho časť, rozhodne súd na návrh žalobcu rozsudkom pre uznanie nároku.

25. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/20191201>>najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

26. Podľa § 54a Občianskeho zákonníka, premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať a ani ho platne zabezpečiť; ustanovenie § 151j ods. 2 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/20191201>> tým nie je dotknuté. Zmeniť obsah premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy, nahradiť ho novým právom alebo obnoviť jeho vymáhateľnosť možno len na základe právneho úkonu dlžníka, ktorý o premlčaní vedel.

27. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

28. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení neskorších predpisov, práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a

a) ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu na veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a) <<https://www.slovlex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20180501.html>>, banku, zahraničnú banku alebo pobočku zahraničnej banky, a

b) prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

29. Odvolací súd preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie v rozsahu a z dôvodov uvedených žalobcom v odvolaní a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť. Súd prvej inštancie vec správne právne posúdil, keď o žalobe žalobcu rozsudkom pre uznanie nároku nerozhodol a výrok o zamietnutí žaloby je vecne správny, pričom nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie, ktorým žalobcovi znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva, bolo možné v konaní pred odvolacím súdom napraviť a tento nedostatok bol v takej miere, že k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces nedošlo.

30. Žalobca v odvolaní nesúhlasil s postupom a posúdením súdu prvej inštancie, ktorý napriek uznaniu uplatneného nároku žalovaným a návrhu žalobcu, rozsudkom pre uznanie nároku nerozhodol, ale dospel k záveru o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a žalobu zamietol.

31. Ak žalovaný uzná nárok uplatnený žalobcom alebo jeho časť, podľa § 282 CSP rozhodne súd na návrh žalobcu rozsudkom pre uznanie nároku. Pre rozhodnutie rozsudkom pre uznanie nároku sú teda potrebné úkony obidvoch strán sporu, a to uznanie uplatneného nároku alebo jeho časti žalovaným a návrh žalobcu na rozhodnutie rozsudkom pre uznanie nároku.

32. Rozsudok pre uznanie nároku je inštitútom procesného práva a úkon uznania nároku je procesným úkonom žalovaného v prebiehajúcom civilnom sporovom konaní. Každý procesný úkon je potrebné posudzovať z objektívneho hľadiska, t.j. podľa toho, ako bol navonok prejavovaný, keďže pri procesných úkonoch platí tzv. teória prejavu a nie teória vôle platiaca iba na súkromno-právne úkony, a preto pri procesných úkonoch je rozhodujúci prejav vôle (napr. Nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 223/2013-56 z 19.06.2013). Hoci procesný úkon uznania nároku má aj hmotno-právne následky, z dikcie ustanovenia § 282 CSP vyplýva, že súd už hmotno-právne posudzovanie žalobou uplatneného nároku nevykonáva, ale je povinný rešpektovať stav, ktorý v dôsledku uznávacieho prejavu žalovaného nastal, a teda ak by aj konajúci súd mal za to, že žalobca na základe absolútne neplatného právneho úkonu nie je aktívne legitimovaný v spore alebo by mal za to, že žalobca uplatňuje premlčané právo, v prípade uznania nároku žalovaným, na návrh žalobcu musí rozhodnúť rozsudkom pre uznanie.

33. K základným ústavno-právnym princípom civilného sporového konania patrí aj princíp rovnosti sporových strán vyjadrený v čl. 6 ods. 2 CSP, podľa ktorého strany sporu majú v konaní rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možností uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem prípadu, ak povaha prejednávanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán sporu. V nadväznosti na tento základný princíp zákonodarca v ustanovení § 290 a nasl. CSP upravil spory s ochranou slabšej strany, ku ktorým patria aj spotrebiteľské spory, teda spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou. Zavedením osobitných konaní so slabšou stranou, a to najmä v spotrebiteľských sporoch, zákonodarca reagoval na existujúce hmotno-právne ustanovenia chrániace spotrebiteľa v záväzkových vzťahoch tak, aby mohol civilný proces aj v tejto oblasti plniť svoju základnú funkciu, t.j. chrániť a presadzovať hmotné právo a byť prostriedkom ochrany subjektívnych práv a zákonom chránených záujmov.

34. Podľa Dôvodovej správy k čl. 6 CSP novum spočíva v zavedení osobitných konaní so slabšou stranou, ktoré výrazne modifikujú doterajšie chápanie rovnosti strán sporu a súd v týchto prípadoch musí zohľadňovať istú hmotnoprávnu i procesnú nerovnováhu sporových strán. Odvolací súd si je vedomý, že Dôvodová správa k zákonu nie je prameňom práva. Dôvodová správa však len sama o sebe nie je prameňom práva. Aj Ústavný súd Slovenskej republiky v Náleze sp. zn. II. ÚS 171/2005 zo dňa 27.02.2008, hoci zdôraznil, že dôvodová správa netvorí sama o sebe prameň práva, súčasne nevylúčil, že dôvodová správa by mohla byť za určitých okolností pádnym argumentom pre tvrdenia sťažovateľov. Keďže Dôvodová správa je vyjadrením dôvodov zákonodarcu, prečo ten ktorý právny predpis prijal, pri výklade ustanovení, zmyslu a účelu zákona je vhodné a možné podporne vychádzať aj z Dôvodovej správy k tomu ktorému právnemu predpisu.

35. Zákonodarca síce zaviedol kategóriu sporov s ochranou slabšej strany v konaní, avšak výslovne neupravil žiadne obmedzenia pre rozhodovanie rozsudkom pre uznanie nároku, a to ani v prípade spotrebiteľských sporoch. Preto pri čisto formalistickom výklade ustanovenia § 282 CSP by aj v spotrebiteľských sporoch, ak žalovaný uzná nárok uplatnený žalobcom alebo jeho časť a žalobca navrhne rozhodnúť rozsudkom pre uznanie nároku, súd musel rozhodnúť rozsudkom pre uznanie nároku, čo by znamenalo, že by musel priznať aj premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy alebo musel by priznať právo žalobcovi, ktorý na základe absolútne neplatného právneho úkonu nie je aktívne legitimovaným v spore, hoci inak by podľa hmotného práva tieto skutočnosti ex offio vyhodnocoval. Keďže však Civilný sporový poriadok upravuje spotrebiteľské spory ako osobitný druh sporov s ochranou slabšej strany v konaní, a teda účelom a zmyslom Civilného sporového poriadku je zohľadniť aj istú hmotnoprávnu i procesnú nerovnováhu medzi dodávateľom a spotrebiteľom, podľa názoru odvolacieho súdu treba návrh na vydanie rozsudku pre uznanie a splnenie ďalších zákonných podmienok podľa § 282 CSP posudzovať aj podľa špecifických potrieb strán sporu, pretože napriek kogentnosti ustanovenia § 282 CSP by pri čisto gramatickom výklade a lipnutím na formálnych znakoch vydanie rozsudku pre uznanie mohlo znamenať postup súdu v rozpore so základnými princípmi civilného sporového konania, konkrétne čl. 6 CSP. Zákonodarca pritom v čl. 3 ods. 1 CSP upravil, že každé ustanovenie tohto zákona je potrebné vykladať aj v súlade s princípmi, na ktorých tento zákon spočíva.

36. Odvolací súd je preto toho názoru, že v spotrebiteľských sporoch aj pri uznaní nároku súd môže vyhodnocovať skutočnosti, na ktoré by inak podľa hmotného práva ex offio prihliadal, a teda môže vyvodzovať dôsledky z absolútne neplatných právnych úkonov, ako aj prihliadať na to, že premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať a ani ho platne zabezpečiť.

37. Podľa odvolacieho súdu preto napadnuté rozhodnutie nie je výsledkom zjavnej svojvôle súdu prvej inštancie, ale postup súdu prvej inštancie bol v súlade s princípmi, na ktorých Civilný sporový poriadok spočíva. Súd prvej inštancie sa neodchýlil od znenia § 282 CSP a nepoprel účel a význam tohto zákonného ustanovenia, keď aj Ústavný súd Slovenskej republiky pripúšťa, že formalistický výklad ustanovení Civilného sporového poriadku nie vždy je žiaduci (porovnaj uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 233/2019-22 z 04.06.2019). Odvolací súd preto dospel k záveru, že súd prvej inštancie neporušil právo žalobcu na spravodlivý proces a nešlo ani o nesprávne právne posúdenie, ak rozsudkom pre uznanie nároku nerozhodol.

38. Pokiaľ aj žalobca v odvolaní odkazoval na rozhodnutia iných odvolacích súdov, tieto v zmysle čl. 2 ods. 2 CSP nepredstavujú ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/6/2017 z 06.03.2017) a nešlo v nich ani o skutkovo totožné veci a pokiaľ odkazoval na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/76/2015 zo dňa 31.03.2016 a sp. zn. 7Cdo/435/2013 zo dňa 19.05.2015, tieto boli vydané za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení účinnom do 30.06.2016, kedy síce už hmotnoprávne ochrana spotrebiteľa existovala, ale procesnoprávne ešte neboli upravené spory s ochranou slabšej strany v konaní.

39. Žalobca v odvolaní nesúhlasil ani s postupom súdu prvej inštancie, ktorý k záveru o nedostatku aktívnej vecnej legitimácie žalobcu dospel na základe toho, že nemal preukázané doručenie upozorňujúcej výzvy v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, keďže podací hárok žalobca predložil až po skončení dokazovania a ani doručenie zosplatňujúcej výzvy podľa § 565 Občianskeho zákonníka, nakoľko túto prevzala sestra žalovaného, pričom skutkové tvrdenia žalobcu o doručení výziev žalobcu

žalovaný nepoprel a podľa žalobcu právne neudržateľná je aj argumentácia súdu prvej inštancie ohľadne preukázania doručenia týchto výziev.

40. Ak ide o plnenie v splátkach, ustanovenie § 565 Občianskeho zákonníka umožňuje veriteľovi pre nesplnenie niektorej splátky žiadať o zaplatenie celej pohľadávky, pričom ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka môže dodávateľ (veriteľ) uplatniť toto právo najskôr po uplynutí 3 mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa (dlžníka) v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

41. Zákonodarcu v ustanovení § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ani v ustanovení § 565 Občianskeho zákonníka, žiadne požiadavky na formu a spôsob týchto úkonov neustanovil, avšak vzhľadom na ich účinky vo vzťahu k zmene v obsahu záväzkov, odvolací súd je toho názoru, že pri záväzkových vzťahoch vzniknutých na základe písomných dohôd je nevyhnutné zachovať písomnú formu tak, ako to upravuje § 40 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Upozorňujúca výzva podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ako aj žiadosť o zaplatenie celej pohľadávky podľa § 565 Občianskeho zákonníka, sú jednostranným adresovaným úkonom, preto ich účinky sú v zmysle § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka podmienené tým, že dôjdu dlžníkovi.

42. Podľa § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde. Ustanovenie § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka teda používa pojem „dôjde“, t.j. že sa dostane do sféry dispozície adresáta. Pojmom „dôjde“, resp. dostane sa do sféry dispozície, je potrebné rozumieť konkrétnu možnosť neprítomnej osoby zoznámiť sa s jej adresovaným právnym úkonom, čím je potrebné chápať nielen samotné prevzatie písomného hmotnoprávneho úkonu adresátom, ale aj prípady, ak dorúčením listu alebo inej písomnosti, obsahujúcich prejav vôle, do bytu adresáta alebo do jeho poštovej schránky, prípadne aj vhođením oznámenia do poštovej schránky o uložení takejto zásielky, adresát hmotnoprávneho úkonu, t.j. adresát listu, nadobudol príležitosť zoznámiť sa s obsahom zásielky. Pritom nie je potrebné, aby sa adresát skutočne oboznámil s obsahom hmotnoprávneho úkonu, postačujúce je, že mal objektívne príležitosť tak urobiť (porovnaj rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 28 Cdo72/2004 zo dňa 29.06.2004, sp. zn. 32 Odo 442/2003 zo dňa 15.01.2004, sp. zn. 26 do 864/2004 zo dňa 16.03.2005).

43. Odvolací súd preto nesúhlasí s výkladom ustanovenia § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka súdom prvej inštancie tak, že účinky písomného jednostranného právneho úkonu voči neprítomnej osobe nastávajú až reálnym dorúčením, ale odvolací súd je toho názoru, že tieto účinky nastávajú už okamihom, keď sa oboznámenie s obsahom prejavu vôle stane pre adresáta objektívne možným, t.j. aj v prípade, ak doporučenú poštovú zásielku určenú pre adresáta na adrese, kde býva alebo sa zdržiava, prevezme iná osoba.

44. Odvolací súd poukazuje aj na to, že jedným zo základných princípov civilného sporového konania je povinnosť strán sporu označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi tak, ako to upravuje článok 8 CSP. Všeobecne totiž platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť a preukázať žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného (napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/2/2016 zo dňa 11.04.2017).

45. Žalobca v žalobe tvrdil, že právny predchodca žalobcu po predchádzajúcej výzve v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka listom zo dňa 23.11.2016 vyhlásil predčasnú splatnosť úveru ku dňu 22.11.2016 a na toto tvrdenie ako dôkaz v žalobe označil: Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti, Výzvu na úhradu dlžnej sumy zo dňa 23.11.2016 a Predžalobnú upomienku. Keďže žalobca súdu prvej inštancie doručil len žalobu a plnú moc právneho zástupcu žalobcu, súd prvej inštancie žalobcu vyzval, aby predložil chýbajúce prílohy k žalobe, na základe čoho žalobca súdu prvej inštancie predložil okrem iného Výzvu zo dňa 26.10.2016 a Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 23.11.2016 spolu s poštovou doručenkou. Výzvou zo dňa 26.10.2016 právny predchodca žalobcu (Slovenská sporiteľňa, a. s. Bratislava) žalovanému oznámil, že je v omeškaní so splácaním pohľadávky ku dňu 25.10.2016 vo výške 415,92 Eur, vyzval ho na úhradu dlžnej sumy najneskôr do 15 dní od doručenia výzvy na špecifikované číslo účtu a upozornil ho, že ak dlžnú sumu v stanovenej lehote neuhradí, banka je oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky, čím sa stane splatnou celá pohľadávka a žalovaný stratí možnosť zaplatiť ju v splátkach. Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti

zo dňa 23.11.2016 právny predchodca žalobcu žalovanému oznámil, že vyhlásil ku dňu 22.11.2016 mimoriadnu splatnosť pohľadávky zo zmluvy Spotrebný úver na čokoľvek, číslo úveru 5063616382 a vyzval žalovaného na úhradu pohľadávky zo zmluvy vo výške 2.770,62 Eur do 15 dní a podľa poštovej doručky Oznámenie zo dňa 23.11.2016 právny predchodca žalobcu adresoval žalovanému, pričom šlo o doručenie zásielky a prevzatie zásielky podpisom potvrdila sestra žalovaného.

46. Žalobca teda v konaní na súde prvej inštancie nielen uviedol tvrdenie, že právny predchodca žalobcu po predchádzajúcej výzve listom zo dňa 23.11.2016 vyhlásil predčasnú splatnosť úveru ku dňu 22.11.2016, ale na toto tvrdenie označil a predložil aj listinné dôkazy. Tieto tvrdenia žalobcu žalovaný v konaní na súde prvej inštancie nepoprel a ani neuviedol na túto skutočnosť žiadne vlastné tvrdenia a rovnako žalovaný nepoprel, že mu predchádzajúca výzva a oznámenie o zosplatnení boli doručené.

47. Ak žalovaný v konaní na súde prvej inštancie výslovne nepoprel skutkové tvrdenie žalobcu, že banka po predchádzajúcej výzve vyhlásila predčasnú splatnosť úveru, s poukazom na § 151 ods. 1 CSP odvolací súd je toho názoru, že tieto skutkové tvrdenia žalobcu sa považujú na nesporné, a preto súd prvej inštancie mal pri posudzovaní aktívnej vecnej legitímácie žalobcu vychádzať z toho, že pohľadávka banky sa v dôsledku vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, a teda s poukazom na § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. banka mohla postúpiť pohľadávku z úveru žalobcovi, na základe čoho súd prvej inštancie mal dospieť k správne právnemu záveru, že zmluva o postúpení pohľadávky je platným právnym úkonom a žalobca je v konaní aktívne vecne legitimovaný, a to bez toho, aby súd prvej inštancie vyžadoval od žalobcu preukázať, že Výzva zo dňa 26.10.2016 a Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 23.11.2016 žalovanému došli. Preto podľa právneho názoru odvolacieho súdu žalobcovi v konaní aktívna vecná legitímácia svedčila a žalobca bol subjektom hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní šlo.

48. K argumentácii žalobcu v odvolaní, že súd prvej inštancie porušil právo žalobcu na spravodlivý proces aj tým, že neodročil pojednávanie určené na deň 20.10.2020, resp. neupovedomil žalobcu o nedôvodnosti jeho žiadosti o odročenie pojednávania, odvolací súd udáva, že je pravda, že podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 16.10.2020, t.j. 4 dni pred termínom pojednávania určeným na deň 20.10.2020, žalobca žiadal o ospravedlnenie neúčasti, ako aj jeho právneho zástupcu na nariadenom pojednávaní z dôvodu zamedzenia šírenia choroby COVID-19, nakoľko má vedomosť, že na Okresnom súde Banská Bystrica je zamestnanec pozitívne testovaný na podozrenie z tohto ochorenia a z týchto dôvodov žalobca nesúhlasil s prejednaním veci a rozhodnutím vo veci bez jeho prítomnosti a prítomnosti jeho právneho zástupcu a žiadal o odročenie pojednávania na iný možný termín.

49. Ak súd zistí, že stranou uvedený dôvod na odročenie pojednávania nie je dôležitý, podľa § 183 ods. 4 veta prvá CSP bezodkladne o tom upovedomí stranu, ktorá odročenie navrhla. Keďže žalobca podaním zo dňa 16.10.2020 nielen ospravedlňoval neúčasť na pojednávaní, ale výslovne žiadal aj o odročenie pojednávania, teda navrhol odročenie pojednávania určeného na deň 20.10.2020, odvolací súd súhlasí so žalobcom, že bolo povinnosťou súdu prvej inštancie žalobcovi bezodkladne oznámiť, že zistil, že ním uvedený dôvod na odročenie pojednávania nie je dôležitý. Napriek tomu, že žalobca žiadal o odročenie pojednávania určeného na deň 20.10.2020 a napriek tomu, že súd prvej inštancie dňa 20.10.2020 vo veci samej pojednával, zo spisu súdu prvej inštancie v listinnej, ale ani v elektronickej podobe nevyplýva, že súd prvej inštancie žalobcu upovedomil o tom, že zistil, že žalobcom uvedený dôvod na odročenie pojednávania nie je dôležitý.

50. Odvolací súd však zdôrazňuje, že zákonodarca pri dôvodoch odročenia pojednávania upravil nielen povinnosť súdu bezodkladne upovedomiť stranu, že zistil, že stranou uvedený dôvod na odročenie pojednávania nie je dôležitý, ale v tom istom ustanovení § 183 ods. 4 CSP v druhej vete upravil aj povinnosť strany, ktorá navrhuje odročenie pojednávania, uviesť telefónne číslo alebo elektronickú adresu, na ktorú ju možno upovedomiť o rozhodnutí súdu o jej návrhu na odročenie pojednávania. Avšak žalobca v podaní zo dňa 16.10.2020, ktorým žiadal o odročenie pojednávania, žiadne telefónne číslo a ani žiadnu elektronickú adresu, na ktoré ho bolo možné upovedomiť o rozhodnutí súdu o jeho návrhu na odročenie pojednávania, neuviedol. Právny zástupca žalobcu síce v podanej žalobe uviedol telefónne číslo a aj elektronickú adresu, čo však bez ďalšieho neznamena, že šlo o číslo a adresu, na ktoré súd prvej inštancie mohol upovedomiť žalobcu o rozhodnutí o jeho návrhu na odročenie pojednávania. Povinnosť súdu stranu bezodkladne upovedomiť o tom, že zistil, že stranou uvedený dôvod na odročenie

pojednávania nie je dôležitý, je podmienená práve tým, že samotná strana si splní výslovne jej zákonom uloženú zákonnú povinnosť uviesť telefónne číslo alebo elektronickú adresu, a to práve s ohľadom na okolnosť, aby na stranou uvedené telefónne číslo alebo elektronickú adresu, súd bezodkladne mohol stranu upovedomiť o rozhodnutí o jej návrhu na odročenie pojednávania.

51. Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu predstavuje pochybenie súdu. O naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP však pôjde vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu procesných práv strany sporu, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu prvej inštancie preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania.

52. Ako už odvolací súd uviedol, súd prvej inštancie mal v konaní vychádzať z nesporného skutkového tvrdenia žalobcu, že singulárny právny predchodca žalobcu po predchádzajúcej výzve vyhlásil predčasnú splatnosť úveru, a teda súd prvej inštancie nemal od žalobcu vyžadovať, aby preukázal, že Výzva zo dňa 26.10.2016 žalovanému bola doručená. V konaní na súde prvej inštancie tak nebolo potrebné vykonať dôkaz podacím hárkom zo dňa 02.11.2016, ktorý žalobca mienil súdu prvej inštancie predložiť na pojednávaní dňa 20.10.2020, pričom následne ho súdu prvej inštancie dňa 22.10.2020 doručil. Súd prvej inštancie aj bez vykonania dokazovania podacím hárkom zo dňa 02.11.2016 mal dospieť k správne právnemu záveru, že žalobca je v konaní aktívne vecne legitimovaný, a preto vykonanie dokazovania podacím hárkom zo dňa 02.11.2016 bolo nepotrebné a nadbytočné. Preto, hoci súd prvej inštancie právo žalobcu na verejné prejednanie veci v jeho prítomnosti porušil, v konkrétnych okolnostiach súdnej veci odvolací súd dospel k záveru, že nešlo o takú značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia, ktorá by znamenala porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces.

53. Súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol nielen z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitimácie, ale súčasne dospel k záveru, že ak by aj postúpenie pohľadávky z banky na žalobcu bolo platné, žalobu by zamietol z dôvodu premlčania. Tento záver súdu prvej inštancie žalobca odvolacími dôvodmi nenapadol. Odvolací súd pritom môže rozhodnutie súdu prvej inštancie podrobiť svojmu prieskumu len v rozsahu a z dôvodov, ktoré uvedie odvolateľ v lehote na podanie odvolania.

54. Odvolací súd však považuje za potrebné uviesť, že s právnym posúdením súdu prvej inštancie o premlčaní pohľadávky žalobcu súhlasí a tento záver súdu prvej inštancie vyhodnocuje ako správny. Odvolací súd predovšetkým zdôrazňuje, že s účinnosťou od 05.12.2018 bolo do Občianskeho zákonníka doplnené ustanovenie § 54a, v zmysle ktorého premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať a ani ho platne zabezpečiť, a pretože v tomto súdom konaní bolo vymáhané právo zo spotrebiteľskej zmluvy, súd prvej inštancie bol ex offo oprávnený vyhodnocovať, či žalobcom vymáhané právo nie je premlčané.

55. Pre prípad, že došlo k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru zo spotrebiteľskej zmluvy (§ 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka), v zmysle zákonného znenia § 103 veta druhá Občianskeho zákonníka začiatok premlčacej doby pre zosplatenú celú sumu úveru plynie od rovnakého dátumu, ako pri splátke, pre ktorú k tomu došlo. Žalobca ešte aj v odvolacom konaní mal za to, že súd prvej inštancie mal vychádzať z nesporného tvrdenia, že právny predchodca žalobcu doručil žalovanému upozorňujúcu výzvu, ako aj zosplätňujúcu výzvu, a teda že ku dňu 22.11.2016 singulárny právny predchodca žalobcu vyhlásil predčasnú splatnosť úveru. Ak úver bol zosplatený ku dňu 22.11.2016, najneskoršou neuhradenou splátkou, s ktorou bol žalovaný ku dňu predčasného zosplatenia úveru viac ako 3 mesiace v omeškaní, bola splátka splatná dňa 20.08.2016, ktorá zosplatenie vyvolala, preto trojročná premlčacia doba začala plynúť dňa 20.08.2016 a jej koniec pripadol na deň 20.08.2019. Pretože žaloba bola doručená súdu prvej inštancie dňa 23.11.2019, právo žalobcu sa premlčalo a premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať,

56. Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku vo veci samej, ako aj v závislom výroku o náhrade trov konania, o ktorých súd prvej inštancie rozhodoval podľa pomeru úspechu vo veci, je vecne správne, preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

57. Ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa podľa § 396 ods. 1 CSP použijú aj na odvolacie konanie a keďže žalovaný mal v odvolacom konaní plný úspech, podľa § 262 ods. 1 a §

255 ods. 1 CSP by bol odvolací súd o náhrade trov odvolacieho konania rozhodol tak, že žalovanému by priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

58. Ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov CSP, zakotvujúcim procesnú ekonómiu, rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov konania nepriznáva (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/14/2018 z 28.02.2018). Pretože žalovaný si v odvolacom konaní náhradu trov konania neuplatnil a ani podľa obsahu spisu mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli, odvolací súd žalovanému proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

59. Rozhodnutie bolo senátom odvolacieho súdu prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).